

Foto: Nataša Pezdir

Lidija Golc

Če daješ, nisi nikoli sam

Včasih kaka fotografija v spominu tako odseva, da ne bi nikakor ponovil ne leta ne dneva, v katerega te potopi, da v duši zaboli. Si to res ti vse prebedel, prehitel in preživel? Da, ti si bil, nikamor se nisi skril, pogumno si hodil, sapo lovil in se boril.

Zdaj stiskaš zobe, ko nekdo s te slike le zase ve, še vedno sebe poveličuje in le sebe se spominja. Površno zagrebeni spomin, le rahlo z zemljo in dihanjem prekrit, bo ponovno vzklik, pretežno breme spet na rame se zvali, se je že zvalil: prav res neverjetno, nosil si ga ti.

Hodil si sključen, misleč, da bremena se ne vidi. A znamenja so bila drugačna, čudni zemljevidi so te vodili čez dneve in noči, ko si komaj vedel, kaj in kako, zakaj, zakaj tako zelo boli. Še za nazaj si z bogom sam, za nazaj obremenjen, tvoj križ privezan nate in vraščen vate.

Zdaj hodiš pokončno in se pogovarjaš z Njim, nosiš ta križ ponosno, življenje, hvala bogu, znosno, celo lepo, saj križ razumeš, ko se, sama, tiho pogovarjata – objestnosti, požrešnosti sveta nikakor ne motita. Fotografije, hvala vam: kdor je bi tam, razume: **če daješ, nisi nikoli sam.**

V spomin Boži Prestor (1943–2021)

Lepo je podarjati in ob tem doživljati medsebojno zaupanje in spoštovanje

■ **Irma Veljić**, učiteljica, specialna pedagoginja, prof. ped. andragogike, svetovalka na ZRSŠ, sedaj upokojena, je bila prva organizatorica in predavateljica v šoli za starše, višja predavateljica v izobraževanju študentov ob delu na temo komunikacijske veščine, prostovoljka društva *Dlan*, *Inštituta Antona Trstenjaka*.

Tvoje zemeljsko slovo nas je ob odprtem grobu vračalo v podoživljanje osebnostno in strokovno bogate osebe tako pri delu z učenci, starši, vaščani kot z vsemi ljudmi dobre volje.

Kaj vse so ti rojenice izrekle na Miklavžev dan, zaradi vojne daleč od doma, nad izposojeno zibelko pri dobrih ljudeh? Napovedale so ti občutek za tenkočutnost in spoštovanje vseh ljudi, pomoč potrebnim, čemur si vse življenje namenjala veliko pozornost.

Prejete darove si izkazovala že v osnovni šoli v vasi Tirna. Z velikim navdušenjem, pričakovanji in vztrajnostjo si premagovala dolge in zahtevne pešpote, ob vseh vremenskih neprilikah, do gimnazije v Litiji. Učiteljske v Novem mestu si zaključila z odliko ter navdušeno pričakovala začetek svojega zelenega poslanstva. Veliko sta ti pomenila povezanost in prijateljstvo s sošolci in to si ohranjala z vsakoletnimi prijetnimi druženji, namenjenimi tudi izmenjavi strokovnih izkušenj, vprašanj in nasvetov.

Zahvalo za iskrena prijateljstva so ti izrekli sošolci ob odprtem grobu in nam slikovito predstavili tvoj osebni lik.

Svoje bistrosti in mnogoterih darov nisi bogatila z vključevanjem v nadaljnji redni študij, saj so ti bili zaupani učenci v podružnični šoli v Šentlambertu nad Zagorjem ob Savi. Bili so velik izziv in veselje ob preverjanju naučene teorije v praksi. Potrebna dodatna znanja si pridobivala in poglobljala z vključevanjem v seminarje in druge oblike dela doma in v tujini ter pridobljeno premišljeno vključevala v specifični organizaciji vodenja pouka. Spodbujanje učencev za doseg želenih ciljev ti je bil vsakodnevni izziv in potrditev za uspešno izbrane metode ter njihovo in tudi osebno zadovoljstvo.

Z možem Janezom sta bila usklajen tandem pri prepoznavanju potreb, različnih sposobnosti in temperamentov učencev ter pričakanj njihovih staršev. Vajino ustvarjalno in uspešno sodelovanje z vsemi deležniki in vodenje šole je hitro odmevalo tudi v dolini. Otroci, ki so potrebovali drugačen način dela, so bili po izrecni prošnji staršev prešolani iz mestne v vaško šolo. Prijetno in odmevno je bilo tudi večletno druženje v organiziranem programu šole za starše. Ob dejavnih oblikah in izraženih potrebah so starši prepoznavali svoje vzgojne načine in tudi spremembe svojega vzgojnega delovanja. Navdušenje nad poklicnim delom